Římskokatolická farnost
u kostela Neposkvrněného
Početí Panny Marie

č. 154
Advent
2026

VZKŘÍŠENÍ

FARNÍ ZPRAVODAJ

Z obsahu

- Úvodní slovo
- Zprávy z farnosti
- Kronika
- Duchovní četba
- Rozhovor
- Pro děti
- Bohoslužby o Vánocích
- Program farnosti

Moji milí,

Před časem jsem poslouchal známého amerického exorcistu P. Rippergera. Vyprávěl o jednom exorcismu, při kterém se vůbec nedařilo najít nějakou páku na konkrétního zlého ducha. Všechny modlitby a rozkazy jako by šly kolem něj. Nic se ho nedotklo. P. Ripperger se pak modlil a prosil Pána Ježíše o nějaké světlo v této věci. Najednou mu přišlo na mysl slovo „Vánoce“. Nejdřív nevěděl, co to má znamenat, ale pak mu to došlo. Při dalším exorcismu zaútočil na zlého ducha slovy: „Že ty jsi jeden z těch andělů, kteří byli stvořeni k tomu, aby nad Betlémem nad čerstvě narozeným Mesiášem zpívali Bohu chvalozpěv? Že jsi jeden z těch, co měli zpívat „Gloria“? A ty jsi to odmítl…“. Strach v očích mu byl odpovědí. Načež požádal všechny přítomné, aby začali zpívat koledy. Obyčejné prosté vánoční písně. A začaly se dít věci. Démon, který do té doby byl v naprostém klidu, se prý mohl zbláznit. Toto odhalení velice pomohlo k jeho vyhnání.

Vzpomněl jsem si na toto vyprávění, neboť se nám blíží Vánoce. Každý je nějak prožíváme, každý od nich něco očekáváme. A při tom se často spokojíme s drobnými. S chvilkou hřejivého pocitu, s trochou zadostiučinění, s obyčejnou chvílí klidu v našem uspěchaném světě.

Jak velice nás vánoční události přesahují! Jestliže Bůh stvořil množství andělů jen pro jediný betlémský okamžik, jak veliký to je okamžik! Jak hluboký úžas musel naplnit Pannu Marii a svatého Josefa, když poprvé spatřili tvář Boha – člověka? Zcela zapomněli na sebe a tuto božskou zářící tvářičku nespustili z očí.

Bůh se v Ježíši Kristu stal člověkem, protože nás miloval svou nekonečnou láskou. Dárky, které si o Vánocích dáváme, jsou drobnými pokusy o zpřítomnění tohoto Božího obdarování. Zároveň se ale často stávají ujišťováním sebe o vlastní důležitosti a dokonalosti. Hrozí nebezpečí, že sklouzneme k dojmu, že si všechno vlastně zasloužíme, na všechno máme nárok a zapomeneme na to, že Bůh si dělá nárok na nás.

Kéž by Bůh dal a my o Vánocích spatřili Jeho tvář a zapomněli na sebe.

Váš otec Karel

ZPRÁVY

Bohoslužby o Vánocích

Věnujte, prosím, pozornost rozpisu vánočních bohoslužeb a také rozšířené možnosti přijmout svátost smíření před Vánocemi. Samozřejmě se zpovídá i běžně před mší svatou, nebo i jindy podle dohody. Rádi také navštívíme Vaše nemocné u Vás doma. Stačí požádat a domluvit se na návštěvě.

Přeji Vám všem požehnaný advent.

Váš otec Karel

Poutní slavnost našeho kostela

Poutní slavnost našeho kostela oslavíme v úterý **8. prosince** při mši svaté v 18.00. Po ní jste zváni na agapé. Přivítáme pomoc s přípravou pohoštění.

Adventní duchovní obnova pro farnost

V sobotu **12. prosince** dopoledne se koná farní adventní rekolekce. Začátek je v 9.00 hodin a konec kolem poledne. Na závěr bude mše svatá.

Předvánoční koncert

Houslová třída Pavly Roubíčkové Franců a Evy Franců ze ZUŠ Bajkalská Vás srdečně zve ve čtvrtek **17. prosince** od 17.00 do farního sálu na Předvánoční koncert.

V programu zazní skladby od baroka po současnost v podání malých i velkých houslistů, v sólových i souborových výkonech. Přijďte se potěšit výsledky pilné práce mladých umělců a užít si atmosféru plnou nadšení z tvorby.

Svátost nemocných

V neděli **20. prosince** při všech mších svatých se bude konat udílení svátosti nemocných. Tuto svátost mohou přijmout nemocní a senioři. Je velmi vhodné se před přijetím svátosti nemocných také vyzpovídat.

Zpívání u jesliček

Na Boží hod vánoční **25. prosince**, v neděli na Svátek Svaté rodiny **27. prosince** a v neděli **3. ledna** po mších svatých od 7.00 a od 9.00 hodin budeme v kostele u betléma zpívat koledy. Srdečně zveme a těšíme se.

Silvestr na faře

Také letos opět srdečně zveme všechny farníky ve čtvrtek **31. prosince** po děkovné mši svaté od 17.00 hodin na silvestrovské posezení v kavárně. Uvítáme pomoc s organizací, zábavným programem, hudbou, zpěvem či pohoštěním. Zájemci, hlaste se v sakristii nebo u Lídy.

Pouť do Filipova

Jako každý rok plánujeme odjezd v úterý **12. ledna** ve 24.00 hodin od naší fary autobusem, návrat ve středu 13. ledna kolem 9. hodiny ráno.

Potvrzení o daru

Během měsíce ledna budeme vydávat potvrzení o vašich darech pro farnost. Mnohé dárce už máme v databázi z minulých let. Pokud si přejete potvrzení a víte, že Vaše údaje nemáme, sdělte nám své jméno, adresu a také výši a datum daru, a my Vám potvrzení rádi vystavíme. Za všechny Vaše dary srdečně děkujeme.

Červnový pobyt nejen pro seniory

Pobyt pro seniory a rodiny s dětmi proběhne tentokrát v Kroměříži, penzion Menšík, **od úterý 8. do neděle 13. června 2027**. Podrobnosti včas oznámíme. Plánujeme jako obvykle výlety, prohlídky zajímavých míst ve městě a v okolí – Velehrad, Svatý Hostýn. Zájemci, hlaste se v sakristii spolu se zálohou 2 000 Kč. Na společnou akci se těší

Lída

PROSTŘETE O VÁNOCÍCH JEDNO MÍSTO NAVÍC. DARUJTE NADĚJI A BUDOUCNOST.

K Vánocům patří radost z narození Ježíše, společné chvíle s našimi blízkými i ochota podělit se s těmi, kdo žijí v nouzi. V některých rodinách se proto u štědrovečerního stolu prostírá jedno místo navíc – pro nečekaného hosta. Letos můžete tomuto krásnému zvyku dát zcela konkrétní smysl.

Lettie žije v Malawi a je to sebevědomá mladá žena. Když jí ale bylo 12 let, přišla o oba rodiče a musela se starat o mladší sourozence. Kvůli těžké životní situaci opustila školu. „Mary's Meals mě nenechali padnout na dno. Dali mi odvahu vrátit se do školy," vzpomíná dnes. Díky pravidelnému školnímu jídlu mohla pokračovat ve vzdělávání. Z malé dívky, která zápasila s hladem, vyrostla vzdělaná žena a maminka, která dnes dokáže zajistit vše potřebné pro svého syna. Pomoc, kterou kdysi dostala, tak má význam i v životě další generace. Od roku 2022 navíc pracuje pro Mary's Meals v Malawi. Jako mladá ambasadorka organizace sdílí příběhy dětí, které školní jídlo dostávají dnes.

Její příběh nám připomíná, že pomoc druhým může přinášet ovoce ještě mnoho let. A že obyčejné školní jídlo dokáže změnit nejen dnešek dítěte, ale i jeho budoucnost.

Připojte se letos k vánoční kampani Mary's Meals a prostřete symbolické místo u svého stolu pro dítě žijící v chudobě. Pouhých 550 Kč mu zajistí pravidelné školní jídlo na celý školní rok. A s ním i příležitost získat vzdělání a naději na lepší život.

Více informací na mistouvanocnihostolu.cz.

ADVENTNÍ PRODEJ KNIH A DROBNÝCH DÁRKŮ

Vážení a milí farníci, ve spolupráci s Karmelitánským nakladatelstvím si Vás dovolujeme pozvat na předvánoční prodej knih a dalšího křesťanského dárkového sortimentu.

Kdy? První a druhou neděli adventní **29. 11.** a **6. 12.** 2026 po každé mši svaté během celého dopoledne.

Předprodej? Bude! Začínáme v sobotu **28. 11.** po večerní mši svaté.

Jak lze platit? Platby budou možné v hotovosti nebo přes QR kód.

Kde? V zadní předsíni kostela.

Na co se těšit dál? O druhé neděli adventní bude zboží z části obměněno, chystáme i hotové dárkové balíčky. Vyplatí se přijít zas.

Co najdete v nabídce? Knižní novinky z distribuce českých křesťanských nakladatelství (KNA, Paulínky, Doron, Návrat, Cesta…), drobné devocionálie vhodné jako dárek, kalendáře, svíčky, med přímo od včelaře…

Jaká bude sleva? Většinu zboží pro Vás chystáme se slevou přibližně 10 % oproti maloobchodní doporučené ceně. Pro představu je možné nahlédnout na e-shop portálu Církev – eshop.cirkev.cz, kde najdete tyto zvýhodněné ceny pod pojmem *Naše cena*.

Farní adventní prodej nabízí možnost zakoupit bez dopravného a za nižší e-shopovou cenu zajímavé knižní dárky a potěšit blízké i sebe nákupem drobných radostí.

Těšíme se na každého z Vás! Případné dotazy/návrhy/připomínky k produktům i průběhu akce vítáme na adrese farní knihovny knihovna@farnoststrasnice.cz.

34. BENEFIČNÍ KONCERT ARCIDIECÉZNÍ CHARITY

Na letošním benefičním koncertě Arcidiecézní charity v sobotu 31. října ve Smetanově síni Obecního domu zaznělo na památku prvního výročí úmrtí kardinála Dominika Duky Mozartovo Requiem v podání Pražských symfoniků FOK a Kühnova smíšeného sboru pod vedením dirigentky Aleny Hron.

Pražský arcibiskup Stanislav Přibyl, který přebral záštitu nad letošním koncertem, poděkoval pracovníkům Charity a připomněl smysl jejich služby. „Charita není pouze organizací, která poskytuje sociální služby. Je především společenstvím lidí, kteří v Kristově duchu dokáží vidět člověka v jeho nouzi, nezůstat lhostejní a nabídnout mu pomocnou ruku.“ Moderátor Vladimír Kořen dodal: „Tento benefiční koncert je především poděkováním mnohým z Vás z Arcidiecézní charity za to, že dokážete držet druhé za ruku v jejich těžkých chvílích. V samotě, nemoci nebo zoufalství. Že jste s nimi, když Vás nejvíc potřebují.“

Profesor Jaroslav Tůma, náš přední varhaník, zahájil koncert varhanním prologem jako symbolickou poctou kardinálu Dukovi, který se mimo jiné významně zasloužil o pořízení nových varhan pro katedrálu sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Vyslechli jsme Mozartovu *Fantazii f moll*, skladbu *Povolání Duchovné Nevěsty z Loutny české* od Adama Václava Michny z Otradovic a vlastní kompozici Jaroslava Tůmy, *Povolání Duchovné Nevěsty na téma A. V. Michny,* která zde zazněla v pražské premiéře. Varhanní prolog uzavřel působivou skladbou *Carillon de Westminster* od francouzského skladatele Louise Vierna.

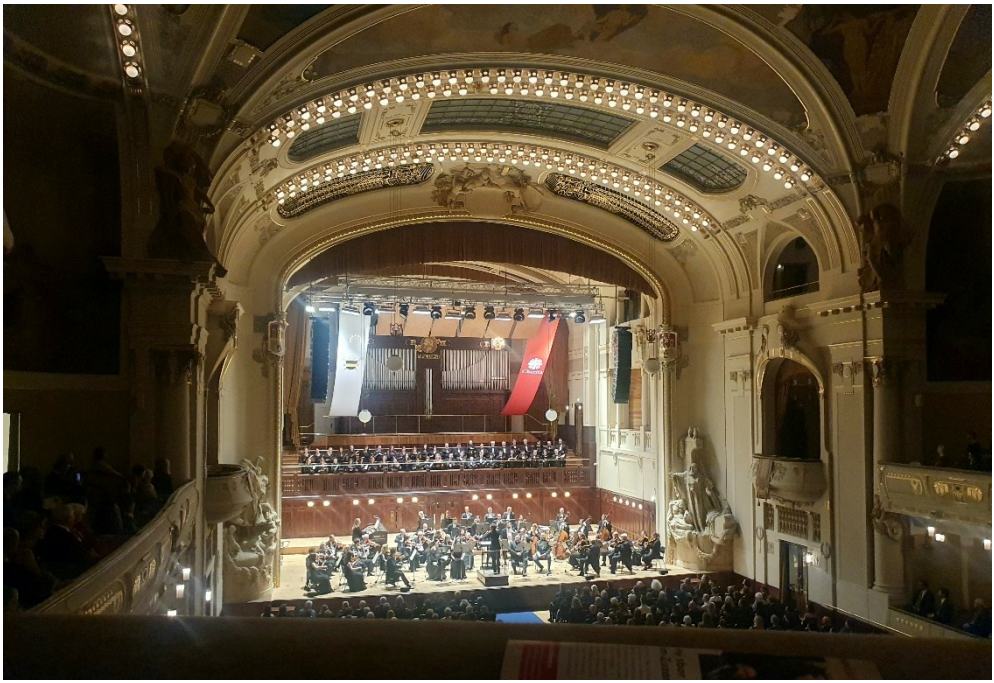

Jako nikdy předtím jsme měli možnost se nejen ponořit do krásných Mozartových melodií, ale i sledovat samotné „technické“ provedení skladby, jelikož jsme seděly v 1. řadě na balkoně. Nabízel se nám mimořádný pohled nejen na umělcovy prsty, které hbitě tančily po klávesách, ale i na svižné pohyby jeho nohou na pedálech. Fantastická souhra celého těla, neuvěřitelný fyzický a umělecký výkon.

Po přestávce zaznělo Mozartovo *Requiem* v podání Pražských symfoniků FOK a Kühnova smíšeného sboru pod vedením sbormistryně Zuzany Kadlčíkové. Sólových partů se ujaly sopranistka Veronika Rovná a mezzosopranistka Anna Moriová, mužská sóla zazpívali tenorista Jaroslav Březina a basista Pavel Švingr.

Takto kvalitní zpracování není běžnou zkušeností, především jsme byly překvapeny barvou hlasu tenoristy Jaroslava Březiny a měkkostí jeho vyjádření. Vše spolu neuvěřitelně v klidu souznělo. Pán byl přítomen. Vyváženost a citlivost oslovila spoustu z nás, kteří chodíme za kulturou. Ale tentokrát se dělo opravdu něco krásného, co zůstane v našich srdcích. Budeme vděčni, když tento Boží dotek prostřednictvím hudby budeme moci znovu zažít. Budeme se těšit, dá-li Bůh, opět za rok.

Helena a Lída

FARNÍ POUŤ NA CHLUMKU U LUŽE

Na letošní podzimní farní pouť jsme se vypravili na Chlumek u Luže, do chrámu Panny Marie Pomocné. Když se k Chlumku blížíte po silnici, zažíváte něco, čemu se někdy říká „zjevení v krajině“. A poté, co se s prostorem kostela sblížíte i duchovně, řeknete si, že se sem musíte někdy vrátit.

Zakladatelkou poutního areálu byla Marie Maxmiliána hraběnka ze Žďáru (+1690), provdaná za Jindřicha Viléma Slavatu na Košumberku a později za Františka Kryštofa Hieserla z Chodova. Od svého bratra dostala milostný obraz Panny Marie Pomocné, tzv. Pasovské (originál od Lucase Cranacha staršího se nyní nachází v Innsbrucku), který přechovávala v kapli hradu Košumberk.

Snaha hraběnky o zpřístupnění tohoto vyobrazení i poddaným ji vedla k založení a vybudování poutního místa na vyvýšenině mezi hradem Košumberkem a městem Luže. Poutníků stále přibývalo, a tak přistoupila ke stavbě nového barokního kostela (na místě původní kaple). Dne 7. září 1696 byl do nového kostela z jezuitské rezidence milostný obraz Panny Marie slavnostně přenesen, ale práce na vnitřní výzdobě pokračovaly, vysvěcen byl v až r. 1713.

Návrh stavby vyšel zřejmě z tradičního poutního typu loretánských kaplí s ambitem, avšak zvolilo se originální řešení, tj. areál s obdélným půdorysem, vymezený ohradní balustrádou, proloženou čtyřmi většími a čtyřmi menšími kaplemi, dvěma protilehlými dlouhými schodišti, která se dochovala až do dnešní doby, a jednou kaplí. Podíleli se na něm zdatní architekti té doby: jak méně známý B. Minelli (autor návrhu), tak i dva později proslulí mistři: tehdy mladičký G. B. Alliprandi (polír) a P. I. Bayer (stavitel).

Kostel přežil požár, postupně chátral, jeho kompletní obnova se zdařila až po roce 1989 za obdivuhodného nasazení místních a za finanční podpory Norských fondů. Nyní se obnovují – již jen z vlastních zdrojů – i čtyři kaple na balustrádě.

Vnitřek chrámu je bohatě vyzdoben nádhernými dřevěnými oltáři a sochami. Hlavním autorem je Jiří František Pacák. Na interiéru se podíleli i další řezbáři. Obrazy namaloval v letech 1705–1706 Jan Jiří Heinsch, v jehož díle lze rozpoznat silný vliv Karla Škréty.

Neobvyklá je zděná kruhová kaple umístěná v presbytáři, centru stavby. Na oltáři je umístěn obraz Panny Marie Pasovské ve stříbrném rámu.

Poutní místo krom faráře z Luže spravovali též jezuité, kteří byli hraběnkou povoláni z královéhradecké koleje. Proto se v kostele kromě hrobky hraběnky Marie Maxmiliány nachází také jejich hrobka. Po odchodu jezuitského řádu se stal chrám roku 1782 farním kostelem města Luže.

Po mši svaté jsme měli možnost vyslechnout informačně cenný výklad o historii a obnově kostela, který všem poutníkům rád poskytuje místní kostelník, zanícený historik. Svůj proslov završil prostou dojemnou básní:

První pouť

Čas odbarvil již dávno moje vlasy
a napudroval popelem mou tvář,
dnes vzpomínám si na minulé časy,
co o nich píše život – kronikář.

Těch šťastných chvilek mnoho není,
na ně by stačil jistě jeden list,
o zklamání, smutku a marném snění
je zbytečné už v té kronice číst.

Na jedno jitro pohádkově krásné
i dnes po létech vzpomínám si rád,
jak tenkrát bylo i mé dětství šťastné,
když mohl jsem na Chlumek putovat.

Pár krejcarů bylo celé mé jmění,
A zbožné písně tichým jitrem zněly
a já nadšeně zpíval ze všech sil,
vždyť byl jsem touhou celý rozechvělý,
vidět Chlumek, náš posvátný cíl.

A když se náhle ve sluneční záři
zjevily štíhlé věže kostela,
radostný úsměv rozlil se ve tváři
a zapomněl jsem zpívat docela.

Tak to je Chlumek opředený bájí,
pro dětskou duši pohádkový zjev,
sem andělé za nocí přilétají
a z chrámu je slyšet jejich zpěv.

A v kostele, můj Bože, samé zlato,
obrazy, sochy a ty oltáře!
Když ohromený díval jsem se na to,
zaslzely mi oči od záře.

Sem tatínek s maminkou chodívali
i předkové už dlouhá staletí
a celým srdcem se zde modlívali
za ochranu a hlavně za děti.

Tady má trůn naše nebeská paní,
odtud se dívá do Východních Čech,
žehná svým věrným, od zlého je chrání
a pomáhá jim v jejich starostech.

Bylo mi dobře u nebeské Matky,
jako by se mnou byla maminka,
však musel jsem se vrátit zpátky
A zůstala mi jenom vzpomínka!

Byl nádherný podzimní den. Po obědě jsme odjeli ještě do Litomyšle, města s mnoha památkami a kouzelnými místy. A tak se někteří vydali na prohlídku zámku, jiní na procházku městem, zejména Smetanova náměstí a Piaristického chrámu (Chrámu Nalezení sv. Kříže), nebo zašli do zahrad.

Byla to vydařená pouť, která nás velmi posílila. Deo gratias!

Zdeňka Bajerová

PO PRÁZDNINÁCH SE SENIORY

Klášter minoritů a sv. Jakub

22. září 2026 jsme byli na prohlídce kláštera řádu minoritů a kostela sv. Jakuba na Starém Městě.

Mladý sympatický průvodce nás seznámil s historií kláštera založeného po roce 1232 králem Václavem I. Je jedním z nejstarších klášterů v českých zemích. Jsou zde zastoupeny architektonické styly od gotiky až po baroko.

Nejdříve jsme z vnější uličky viděli část původní kamenné zdi a zazděný oblouk, jímž se původně vstupovalo do kláštera. Vnitřní ambity s Rajskou zahradou jsou úžasnou ukázkou gotické architektury. Na její klenbě jsou částečně zachované původní barvy, ale také části začerněné velkým požárem z roku 1689.

Poté jsme vystoupali po schodech do salónků a dalších prostor krásně renovovaných, kde jsme si prohlédli šperky a různé předměty spojené s bohatou historií kláštera, který byl svědkem mnoha významných událostí a obřadů, např. obou svateb Jana Lucemburského: té první s Eliškou Přemyslovnou a druhé s francouzskou princeznou Beatrix.

Nakonec jsme vstoupili do přilehlého kostela sv. Jakuba, na jehož oltáři je vzácná soška Panny Marie, k níž se váže historie o zloději. Ten chtěl ukrást šperky, kterými byla soška ověšována na znamení díků. Jeho zlodějská ruka dodnes visí na řetízku vpravo od hlavního vchodu. Kostel byl mj. jedním z vícero chrámů, kde bylo před pohřbem vystaveno tělo Karla IV.

Pro mě je tento chrám známým místem, kam jsem chodila v mládí na mše s mojí maminkou, protože jsme od mých 13 let bydleli nedaleko v Dlouhé třídě. Nejsilnější vzpomínky mám na vánoční Rybovky, kdy byl kostel zaplněný do posledního místečka, a to hlavně mládeží. Dnes je cílem mnoha turistů a na vzácných varhanách se pořádají mezinárodní varhanní festivaly.

J.C.

Kostel sv. Terezie od dítěte Ježíše v Kobylisích

27. října se nás seniorů sešlo u kostela sv. Terezie od Dítěte Ježíše nemnoho. Prohlídka místa byla zato velkým zážitkem.

Kostel i celou farnost, jednu z nejmladších a nejmodernějších v Praze, spravují salesiáni Dona Bosca. Nedá se ani vypsat, kolik aktivních skupin a činností v této farnosti mají. Patří do ní i městská část Troja.

Pro nás bylo zajímavé si tento prostorný, úžasně prosvětlený a architektonicky až strohý kostel prohlédnout, a nakonec se i pomodlit před oltářem s rudým „okem“ a svatostánkem moderní formy i před Ježíšem na kříži hledícím na svatostánek.

Kostel vznikl až v roce 2000 rozšířením původní kaple posvěcené v roce 1937. Tehdy bylo další pokračování přerušeno 2. světovou válkou, následně komunismem. Teprve v roce 2000 se tak kobyliští dočkali nového kostela.

Hlavní výzdobou jsou skleněné průsvitné výplně čtyř oken zdobené leptaným sklem a přitavenými transparentními mozaikami. V zadní části je velké vícedílné okno, které kostelu dodává tolik světla.

Napravo od oltáře, v jedné jednoduché skleněné schránce, jsou dva relikviáře – ostatky sv. Terezičky a ostatky sv. Dona Bosca, spolu s jejich fotografiemi a různými symboly obou světců. Jsou tam také zmíněni rodiče sv. Terezičky, Louis a Zélie Martinovi, které papež František prohlásil za svaté v roce 2015, když je ocenil jako konkrétní příklad svatosti v rodině.

Také jsme se mohli podívat na prostorný kůr, kde sice nejsou klasické varhany, ale kde se při různých mších prý střídá několik hudebních skupin.

Návštěvu jsme příjemně ukončili u výborné kávy, kterou nám připravila paní na recepci.

Děkuji Lídě Buriánové, že pro nás tyto akce připravuje.

J.C.

PODZIMNÍ PRÁZDNINY V LOMNICI NAD POPELKOU

Ve dnech 28. října až 1. listopadu jsme společně s dětmi vyrazili na podzimní prázdniny do Lomnice nad Popelkou, kde jsme byli ubytováni ve skautské klubovně.

Po příjezdu jsme se vydali objevovat okolí. Ve čtvrtek jsme přijali pozvání k prohlídce kapličky od Gabriely Krčkové a Jaroslava Krčka, hudebního skladatele a dirigenta. Ukázali nám vyřezávané dřevěné hlavičky, dětský pokojíček a hudební nástroje. Děti navíc dostaly výbornou buchtu a nádherné koledy i cédéčka.

V pátek jsme se vydali na Tábor, kam nás doprovázela krásná křížová cesta. Cestou jsme vystoupali na Alainovu věž a děti si nasbíraly barevné listí, ze kterého si po návratu vyrobily obrázky.

V sobotu jsme podnikli výlet na kopec Babylon a odvážlivci zdolali rozhlednu, která se tyčí nad skokanskými můstky. Večer jsme si společně připravili domácí pizzu.

V neděli jsme se zúčastnili mše svaté v Lomnici nad Popelkou a poté už vyrazili zpátky do Prahy za rodiči.

Sice se nás tentokrát sešlo méně, ale počasí nám přálo a společně jsme si užili spoustu krásných chvil, legrace a nových zážitků. Na podzimní prázdniny budeme rádi vzpomínat a těšíme se na další společná dobrodružství!

Verča a tým vedoucích

■ ■ KNIHA DUCHOVNÍCH MILOSTÍ

Kapitola XXXV – Svátek Posvěcení chrámu

O svátku Posvěcení chrámu, během mše svaté, když se zpíval verš: *„Deus cui adstant angelorum chori" – „Bože, před nímž stojí kůry andělů"*, spatřila v duchu nebeský Jeruzalém a v něm postavený Boží trůn. Tento trůn má takové rozměry, že sahá od výšin nebes až do hlubin pekla; pod ním se nachází mocná páka, která drtí všechny zavržené. Pochopila, že tato páka značí Boží spravedlnost, která tak spravedlivě oddělila bezbožné od Něho. Toto město je vystavěno z drahocenných a živých kamenů, jimiž jsou svatí, a každý svatý se v jeho hradbách zjevuje se všemi svými zásluhami, jako by člověk viděl obraz v čistém zrcadle. Andělé jsou seřazeni před trůnem podle svého řádu a důstojnosti. Když však tato duše zatoužila dosáhnout svého Milovaného, andělé ji s obdivuhodnou blahosklonností vzali mezi sebe a nechali ji vystoupit k archandělům, kteří ji pak dovedli k mocnostem. Takto prošla všemi andělskými kůry, až dospěla k trůnu svého Milovaného, padla k Jeho nohám a řekla Mu: „Zdravím tvé svaté nohy, které ti posloužily k tomu, abys vyrazil jako obr lásky a touhy a prošel cestou našeho vykoupení a naší spásy." Poté děkovala za milosti, které obdržela u nohou svého Spasitele.

Pak řekla Pánu: „Oč mám nyní prosit, když jsme dnes zváni k modlitbě s ujištěním, že budeme vyslyšeni, kdykoli poprosíme?" Pán odpověděl: „Pros nejprve pro sebe o odpuštění všech svých hříchů, neboť to je pro člověka nejblahodárnější a nejlepší prostředek k dosažení pravé radosti. Kdokoli v opravdovém pokání vyznává své hříchy a vrhá se k mým nohám s upřímnou vůlí je vyznat, aby dosáhl odpuštění, ten si bude jistý plným prominutím, pokud ve svém srdci nalezne hnutí natolik pokorné, že bude připraven k poslušnosti vůči každému stvoření."

Poté duše povstala a spatřila Pána sedícího na svém trůnu s roztaženýma rukama. Řekl: „Na kříži jsem zůstal s rozepjatou náručí až do své smrti; takto stojím před svým Otcem i nadále na znamení, že jsem vždy připraven obejmout ve své náruči všechny, kdo tam chtějí přijít. Touží někdo po této milosti? Pokud je připraven snášet každé protivenství pro mou lásku, je to znamení, že tohoto objetí již dosáhl. Touží někdo po mém polibku? Pokud si může sám před sebou dosvědčit, že miluje mou vůli ve všech věcech a že se mu svrchovaně líbí, je to důkaz, že tento polibek získal. Kdokoli si přeje, abych vyslyšel a splnil jeho modlitby, musí být připraven vždy poslouchat, neboť není možné, aby modlitby poslušného člověka nebyly přijaty."

Když zpívali responsorium *„Benedic"*[1], spatřila všechny ctnosti, které jsou v něm jmenovány, zosobněné pannami stojícími před Bohem. Jedna z nich, krásnější než její sestry, držela zlatý kalich, do něhož ostatní panny nalévaly vonný mok, který pak první panna vkleče nabízela Pánu. Ohromena tímto pohledem zatoužila pochopit jeho význam, načež jí Pán řekl: „Tato panna je poslušnost; ona jediná mi podává nápoj, neboť poslušnost v sobě obsahuje bohatství ostatních ctností: opravdu poslušný člověk musí nutně vlastnit všechny tyto

[1] Benedic, Domine, domum istam, quam aedificavi nomini tuo: venientium in loco isto exaudi preces in excelso solio gloriae tuae. (Požehnej, Pane, tento dům, který jsem postavil pro tvé jméno; vyslyš modlitby těch, kteří sem přicházejí, ze svého vznešeného trůnu slávy.).

ctnosti pohromadě. Nejprve zdraví duše, to jest nepřítomnost nemoci, kterou je smrtelný hřích. Dále pokoru, neboť se ve všem podřizuje svým představeným. Svatost (*sanctitas*) a čistota jsou v něm také, neboť střeží čistotu těla i srdce. Ctnosti a vítězství jsou pro něj nezbytné, aby byl silný v dobrých skutcích a vítězný v bojích proti zlu. Poslušnému přísluší ještě další ctnosti: víra, bez níž se nikdo nemůže líbit Bohu; naděje, která nás vede k Bohu; láska k Bohu i k bližnímu; dobrota, která se projevuje vlídně a příjemně ke všem; střídmost, která odřezává veškerou zbytečnost; trpělivost, která vítězí nad protivenstvími a činí je užitečnými a plodnými, a konečně řeholní kázeň, skrze niž člověk přísně zachovává svou svá pravidla."

Během této doby se modlila za osobu, které připadal její úřad těžký, a spatřila ji blízko Boha mezi těmito pannami. Pán o ní řekl: „Proč mi zpívá neochotně, když já jí tuto dobrou milost budu zpívat po celou věčnost? Zpívat pro mne jediný den z poslušnosti se mi líbí více než všechny možné zpěvy konané podle vlastní vůle."

Svatá Mechtilda z Hackebornu
1240/1241–19. listopadu 1299
klášter cisterciaček v Helftě, dnes Sasko-Anhaltsko

■ ■ ■

■ ■ DĚŤÁTKO

Říká se o Vánocích, že to jsou svátky radosti a svátky dětí. Záleží na tom, kdy se to říká a jak se to říká. Leccos se říkalo, zvláště dětem, jen aby se něco řeklo. Slovo mnoho nestálo, a také nestálo za mnoho.

Ale nemůže to tak zůstati. Jest už svrchovaný čas, aby se přestala říkati slova, která nestojí za mnoho, a aby každému slovu byla poctivě vrácena jeho čest. A k tomu se hodí právě Vánoce.

Ano, jsou to svátky radosti a jsou to svátky dětí. A především jsou to svátky. Každé toto slovo má nezměnitelný a posvátný význam. Svátky jsou oslavou věcí svatých. Pro věci, které nejsou svaté, nejsou ustanoveny svátky, nýbrž slavnostní dni. V tom jest rozdíl. Vánoce jsou svátky radosti a dětí proto, že jsou oslavou Děťátka, od něhož má křesťanství svůj původ. Čím více svět stárl, tím různěji posuzoval tuto věc, která se mu stávala kamenem úrazu a příčinou pohoršení. Zdálo se pak, že jest vhodno si Děťátko ponechati, ať už pro děti či také pro dospělé, jako se ponechávají pohádky a báchorky. Bylo toto Děťátko chudé, mnoho zkusilo a vytrpělo, mělo na světě jakési vynikající poslání, i lze tedy z důvodů citových a vychovatelských dopřáti mu jakési místečko v dětské obrazotvornosti i dnes. Tak se o tom soudilo a soudí. A tu nutno si představiti všecky tyto povýšené a shovívavé vychovatele tváří v tvář tomuto Děťátku.

Toto Děťátko ležící v jeslích v chlévě mezi volem a oslem slove Bůh Silný a Mocný, na jehož rameni spočívají říše národů. Z jedné strany hledí na ně vůl, z druhé strany osel, a před ním, či spíše proti němu stojí svět. Veliký svět lidí vážených, vzdělaných, učených, povýšených, sebevědomých. Ti se dívají blahosklonně či shovívavě, omrzele nebo i nepřátelsky na toto Děťátko, o jehož životě a činech se vypravuje tolik věcí, které těm váženým a vzácným osobám nejsou po chuti. Učenci, různí intelektuálové a lidé se zvučnými

tituly a mocnými prostředky mají se zdržovati s tímto dítětem, které neradi vidí, neradi slyší, a přece z různých příčin je nemohou odklidit na nějaké místo, odkud by už nikdy nikdo ani slova o něm nezaslechl. Jen z nouze připouštějí, aby zprávy o tomto Děťátku byly zatím zachovány tak jako pohádky a básně.

Děťátko má tyto lidi před sebou a může se na ně dívati, chce-li. Ale jak by mohlo něco takého chtíti?! Má přece na jedné straně dobrého vola, na druhé straně poctivého osla a to je pro Syna Božího společnost mnohem snesitelnější a důstojnější než společnost těch vážených a vzácných osob, které překypují svými světskými zkušenostmi, svou světskou moudrostí a vším, co má ve světě zvučný název, co ve skutečnosti jest nejžalostnějším klamem.

Na rameni tohoto Děťátka spočívají říše národů. Toto Děťátko jest krásné a milé, přišlo z pouhého milosrdenství, přišlo za lidi umřít, ale není to hračka, kterou lze odhodit nebo zničit. Už to svět zkusil mnohokrát a zkusili to celí národové. Tu se však ukázalo, že říše národů spočívají opravdu toliko na rameni tohoto Děťátka. Není to tedy hračka, nýbrž Bůh Silný a Mocný, který přichází nejen svět spasit, nýbrž i soudit. A o tom, jaký tento soud bývá, svědčí dějiny národů již dostatečně.

Každé slovo křivé a pokrytecké se mstí. Proto o svátcích každý, kdo ještě se nezamyslil, měl by se zamysliti, aby křivým a pokryteckým slovem nezpůsobil neštěstí sobě i jiným. Jsou Vánoce svátky, či nikoliv? Jest narození tohoto Děťátka důvodem k radosti? A proč? Co nám přináší toto Děťátko? A co přináší našim dětem? Na toto vše jest nutno odpověděti poctivým slovem.

Ovšem, už mnoho Vánoc jsme přežili, ale každý přežije mnoho dní a let, než přijde den, kdy umře. Není každý den a každá doba stejně důležitá. Mnoho let, snad sto let, a ještě více bývá připravována doba, ve které se musí národ nebo třebas i svět rozhodnouti, zda přijímá Boha. A to děje se tak, aby každý to poznal, aby nikdo se nemohl vymlouvati. Neboť na tomto rozhodnutí spočívá soud.

Neslove toto Děťátko nadarmo Bůh Silný a Mocný, na jehož rameni spočívají říše národů.

Jaroslav Durych (1866–1962)

■ ■ ■

■ ■ DUCHOVNÍ ORGANISMUS ČLOVĚKA

Vnitřní život, který předpokládá stav milosti, spočívá ve velkorysé touze duše po Bohu, v níž se postupně povznáší a proměňuje důvěrný rozhovor každého člověka se sebou samým a stává se důvěrným rozhovorem duše s Bohem. Je to, jak jsme řekli, věčný život započatý v temnotě víry předtím, než dosáhne svého plného rozvoje v jasnosti onoho vidění, které již nelze ztratit.

Abychom lépe pochopili, co je v nás toto semeno věčného života *(semen gloriae)*, musíme uvážit skutečnost, že z posvěcující milosti vyvěrají v našich mohutnostech vlité ctnosti, jak teologické, tak morální, a také sedm darů Ducha svatého; ctnosti a dary, které jsou jako podřízené funkce jednoho a téhož organismu, duchovního organismu, který se má rozvíjet až do našeho vstupu do nebe.

Přirozený život a nadpřirozený život duše

Musíme jasně rozlišovat v naší duši to, co patří k její samotné přirozenosti, a to, co je zcela nezaslouženým darem Božím. Stejné rozlišení musíme učinit i u andělů, kteří mají rovněž svou přirozenost, jež je sice zcela duchovní, ale přesto velmi podřadná vůči daru milosti.

Budeme-li pozorně zkoumat lidskou duši v její přirozenosti, uvidíme v ní dvě zcela odlišné oblasti: jedna patří do řádu smyslového, druhá do řádu nadsmyslového neboli rozumového. Smyslová část duše je ta, která je společná lidem i zvířatům; zahrnuje vnější smysly a vnitřní smysly, sestávající z představivosti, smyslové paměti a také ze smyslovosti neboli smyslového apetitu, z něhož vyvěrají různé vášně nebo emoce, které nazýváme smyslovou láskou a nenávistí, touhou a odporem, smyslovou radostí a smutkem, nadějí a zoufalstvím, odvahou a strachem a hněvem. Celý tento smyslový život existuje u zvířat, ať už jsou jejich vášně mírné jako u holubice či beránka, nebo silné jako u vlka a lva.

Nad touto smyslovou částí společnou lidem a zvířatům vlastní naše přirozenost rovněž část rozumovou (intelektuální), která je společná lidem a andělům, ačkoli u andělů je daleko mocnější a krásnější. Touto rozumovou částí naše duše převyšuje naše tělo; proto říkáme, že duše je duchovní, že vnitřně nezávisí na těle, a bude tak schopna přežít tělo i po smrti.

Z podstaty duše v této vyvýšené oblasti vyvěrají naše dvě vyšší mohutnosti: rozum a vůle. Rozum poznává nejen smyslové vlastnosti, barvy a zvuky, ale také bytí, srozumitelnou realitu nutných a univerzálních pravd, jako jsou tyto: „Nic se neděje bez příčiny a v konečném důsledku bez nejvyšší příčiny. Musíme konat dobro a vyhýbat se zlu. Dělej, co máš, ať se děje, co se děje.“ Zvíře nikdy nedosáhne poznání těchto principů; i kdyby jeho představivost neustále rostla v dokonalosti, nikdy by nedosáhlo rozumového řádu nutných a univerzálních pravd. Jeho představivost nepřekračuje řád smyslových vlastností, poznávaných zde nebo tam v jejich nahodilé jedinečnosti.

Protože rozum poznává dobro univerzálním způsobem, a to nejen dobro příjemné nebo užitečné, ale i dobro čestné a rozumné (například: Raději zemřít než se stát zrádcem), vyplývá z toho, že vůle může toto dobro milovat, chtít ho a uskutečňovat. Tím rozum nesmírně dominuje nad smyslovou částí neboli emocemi společnými lidem a zvířatům. Svým rozumem a svou vůlí se člověk podobá andělovi; ačkoli jeho rozum v tomto nynějším životě závisí na smyslech, které mu předkládají první předměty, jež poznává.

Tyto dvě vyšší mohutnosti, rozum a vůle, se mohou velmi rozvinout, jak vidíme u geniálních lidí a nadprůměrných lidí činu. Tyto mohutnosti by se však mohly rozvíjet navždy, aniž by kdy poznaly a milovaly vnitřní život Boha, který je zcela jiného řádu, zcela nadpřirozený, a to nadpřirozený stejně pro anděly jako pro lidi. Člověk a anděl mohou sice poznat Boha přirozeně zvenčí, skrze odlesk Jeho dokonalostí ve stvořeních; ale žádný stvořený a stvořitelný rozum nemůže svými přirozenými silami dosáhnout, ani zmateně a nejasně, podstatného a formálního předmětu božského rozumu. Tvrdit, že by to bylo možné, by znamenalo tvrdit, že tento stvořený rozum je stejné přirozenosti jako Bůh, protože by byl specifikován stejným formálním předmětem. Jak říká svatý Pavel: „Vždyť kdo z lidí ví, co je v člověku než duch člověka, který je v něm? Tak ani Boží věci nikdo nezná než Duch Boží.“ Tento řád je podstatně nadpřirozený.

Posvěcující milost, semeno slávy, nás uvádí do tohoto vyššího řádu pravdy a života. Je to podstatně nadpřirozený život, účast na vnitřním životě Boha, na božské přirozenosti, protože nás již nyní připravuje na to, abychom jednou viděli Boha tak, jak On vidí Sám Sebe, a milovali Ho tak, jak On miluje Sám Sebe.

Svatý Pavel nám prohlásil: „Co oko nevidělo a ucho neslyšelo a na lidské srdce nevstoupilo, to Bůh připravil těm, kdo ho milují. Nám to však Bůh zjevil skrze svého Ducha. Duch totiž zkoumá všechno, i hlubiny Boží."

Posvěcující milost, která v nás dává počátek životu v tomto vyšším, nad-andělském řádu vnitřního života Božího, je jako božský štěp přijatý do samotné podstaty duše, aby pozvedl její vitalitu a způsobil, že již nebude nést plody pouze přirozené, ale plody nadpřirozené, záslužné skutky, které nám zasluhují věčný život.

Tento božský štěp posvěcující milosti je tedy v nás životem podstatně nadpřirozeným, nesmírně nadřazeným smyslovému zázraku a stojícím nad přirozeným životem naší duchovní a nesmrtelné duše.

Již nyní se tento život milosti rozvíjí v nás v podobě vlitých ctností a sedmi darů Ducha svatého. Jako v přirozeném řádu vyvěrají naše rozumové a smyslové mohutnosti ze samotné podstaty naší duše, tak v nadpřirozeném řádu z posvěcující milosti, přijaté v podstatě duše, vyvěrají v našich vyšších i nižších mohutnostech vlité ctnosti a dary, které tvoří spolu s kořenem, z něhož pocházejí, náš duchovní neboli nadpřirozený organismus. Byl nám dán při křtu a je nám vrácen skrze rozhřešení, pokud máme to neštěstí, že jej ztratíme.

Reginald Garrigou-Lagrange OP
Tři věky vnitřního života (Les trois âges de la vie intérieure)

■ ■ ■

■ ■ POZNAT DÁVNO POZNATELNÉ, LEČ NEPOZNANÉ

(do)vzdělání se o svatém Františku z Assisi

CARDINI, Franco. *František z Assisi*. Vyšehrad 1998. Překlad Vítězslav Pavlík. 232 s. ISBN 80-7021-290-X, 80-7113-229-2

Kdyby byla vyhlášena celosvětová anketa o nejznámějším světci, jednoznačným adeptem na prvenství by byl svatý František z Assisi. (To by jistě náleželo Panně Marii, avšak mnoho lidí si její příslušnost ke svatým neuvědomuje hlavně proto, že nemívá přízvisko přímo ve jméně.) Obrovský věhlas tohoto svatého muže však může někdy paradoxně vést k tomu, že mu není věnován dostatečný prostor – všichni přece vědí, že se vzdal rodinného majetku, žil v chudobě a vytvořilo se kolem něj společenství podobně smýšlejících lidí, dodnes působících na celém světě. Není však taková znalost nedostatečná? A nepředstavuje vhodnou příležitost k jejímu vylepšení právě osmisté výročí Františkovy smrti?

Napomoci k tomu může monografie medievalisty Franca Cardiniho. Přestože u nás vyšla již před 28 lety, upoutala na sebe nyní pozornost i proto, že ji nedávno odvysílal Český rozhlas Plus v pořadu Radiokniha. Autor k tématu přistupuje jako historik, tedy věcně, prost pohledu tradičně katolického, stejně však modernisticky progresivního. V deseti kapitolách předkládá významné mezníky Františkova života. V první začíná poněkud nečekaně

světcovým úmrtím, poté shrnuje některé význačné zdroje pojednávající o jeho životě, zejména dva životopisy jeho současníka Tomáše z Celana či daleko pozdější Život sv. Františka z Assisi francouzského historika Paula Sabatiera z r. 1894, považovaný za první životopis moderní doby. Druhá kapitola se věnuje světcově životu před konverzí, kdy si užíval bezstarostného života a toužil po rytířské slávě. Třetí popisuje pozvolné, leč vážné rozhodnutí radikálně následovat Pána Ježíše, které nabývá konkrétnější podoby v kapitole čtvrté. V kapitole následující se k Františkovi přidávají společníci, přičemž se ozřejmuje, že jejich programem bude dle příkazu evangelia absolutní chudoba a služba druhým, zejména těm na okraji společnosti. V šesté kapitole se dočteme o římské cestě za papežem, který nakonec existenci Františkovy skupiny legitimizoval. Sedmá kapitola nabízí zbytek vyprávění o cestě sv. Kláry, která napodobila svého přítele nejen rozhodnutím o úplném odevzdání se Kristu, ale též tím, že tak učinila navzdory přání své rodiny. V sedmé budeme svědky některých obtíží, kterým společenství muselo čelit. Osmá kapitola pojednává o Františkově účasti na křížové výpravě, motivované zejména touhou spatřit místa, po nichž za svého pozemského putování kráčel náš Pán. Kapitola devátá zpravuje nejen o procesu potřebné institucionalizace společenství, dané především sepsáním řehole, ale též o tom, jak se u Františka objevila stigmata a začal se zhoršovat jeho zdravotní stav. V poslední kapitole sleduje čtenář závěr světcova pozemského života.

Třebaže katolík bude při čtení zřejmě poněkud postrádat duchovní rozměr, nebude autorem od jeho prožívání odrazován, nabyté informace o středověku mu nadto pomohou vytvořit obraz velkého světce v širších souvislostech. Františkovu velikost Cardini zdaleka neopomíjí: Nebyla totiž dána velikostí jeho samého, nýbrž velikostí Toho, jemuž sloužil. A jemuž máme stejně sloužit i my.

Martin Drápal

ROZHOVOR

Zkuste přemýšlet, co by Pán Bůh chtěl od Vás, a ne, co Vy chcete od něj

Je úterý 17. listopadu 2026 a já se v deštivém počasí vydávám do kláštera v Hájku u Prahy, abych zde udělala rozhovor s františkánským knězem Otcem Šebestiánem. V batohu mám knihu Františkánskej živel, kterou si nechám podepsat i s věnováním a naše povídání proložíme společnou modlitbou, což Šebo, jak se mi sám představuje, velmi ocení, protože je to prý „správně františkánský“.

Od letošního léta působíte v Hájku. Jak se Vám tu zatím žije?

Šťastně a nezaslouženě dobře. Cítili jsme potřebu být někde, kde bychom se mohli vrátit k pravé františkánské spiritualitě, k řeholnímu životu a hodnotám jako prostota a jednoduchost a žít více modlitebně.

Co v Hájku v blízké době plánujete?

Rádi bychom se po vzoru svatého Františka víc propojili s obyčejným životem, pracovali, starali se o Hájek. Také k nám mohou jezdit zájemci vyzkoušet si řeholní život. Ne že bychom z Hájku chtěli udělat výkladní skříň františkánství, ale chceme ukázat určitou formu života založenou na společenství, bratrství, práci a modlitbě. Nesměřujeme tolik k nasazení pro pastoraci, spíš k životu v jednoduchosti s Bohem, před Bohem a pro Boha.

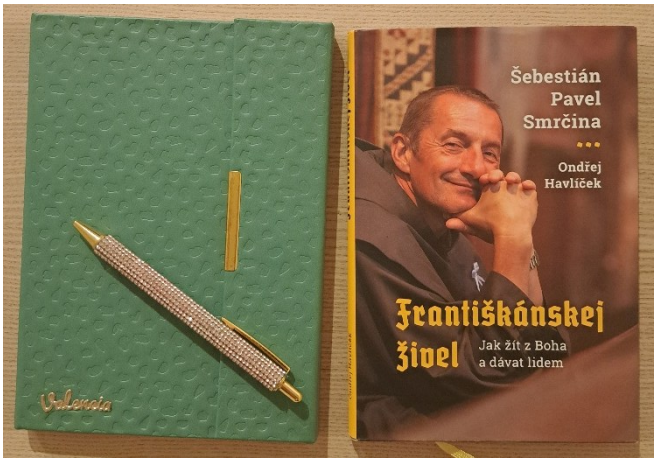

Jak Vás napadlo začít natáčet videa na YouTube?

Byl covid a já byl zrovna poslanej z Moravský Třebový do Písku. Okruh mých tamních přátel říkal: „Šebo, no ty si odejdeš a co my tady? Jsme na tebe zvyklí a potřebujem slyšet tvoje kázání. Tak streamuj – teďka se to dělá, když je ten covid.“ A já říkal: „Na todle já nejsem, to po mně nechtějte.“ Ale oni mi ten YouTube kanál založili. Takže jsem se rozhodl, že pro tu malou komunitku přátel občas něco natočím. Pak tam přibývalo lidí – až tři sta tisíc. Tak jsem si říkal: „Pane Bože, jestli to chceš, tak prostě holt to bude, a jestli ne, dej mi to srozumitelně pochopit, a já ten den přestanu.“ A zdá se, že to asi bejt má, že to přináší ovoce. Už třeba několik lidí bylo pokřtěných díky tomu, že je videa zaujala a přivedla k Pánu Bohu. Víc lidí mi také říkalo, že jsou pro ně důležitá.

Které etapy vašeho života byste označil za zásadní? A proč?

Určitě tajnej skaut. Pak ministrování a točení se kolem kostela a fary, to bylo formující.

Potom vojna – tam jsem šel zbožnej a rozhodnutej, jak budu svatej, ale dostal jsem ťafku a trošku si vyzkoušel i své slabší stránky. Zdravě mě to protřepalo, ale zároveň nezlomilo.

Hodně důležitý byly kněžský začátky a první pastorační zkušenosti. Nebyly bez chyb, ale zároveň byly krásný, požehnaný a intenzivní. Potom nejraději vzpomínám na Plzeň. Založili jsme tam komunitu a po ní též na Prusinách, bylo to něco jako teď Hájek. Fyzická práce, modlitba, otevřenej dům pro lidi, kteří mohli přijet, pobýt s náma a zapojit se do života komunity. Na to vzpomínám nejraději.

Vrátím se k jedné Vaší myšlence z knihy: „Bůh se dotkl mého srdce.“ Vzpomenete si na ten první impuls od Pána Boha?

Málokdy v životě jsem zažil nějaké zlomy. Nejvíc to, že jsem se začal modlit. Najednou jsem si říkal cestou do školy: „Co budu koukat, kde co lítá, mohl bych se pomodlit.“ Denně

jsem se modlil a chodil na mši svatou. Kdyby se mě někdo zeptal, jak se Pán dotkl mýho srdce, řekl bych: „On ve mně rozezněl to, co vlastně chci, po čem toužím, co se mi líbí, co mě táhne. Tím pádem jsem to nasměroval na Něj.“

Ještě tam padla myšlenka, že Bůh si zamiloval Vás, ne naopak. Má každý člověk šanci poznat působení Boha ve svém životě?

Myslím, že ano. Už apoštol Pavel píše: „Vždyť je možný jenom ze stvoření už poznat, že má Tvůrce.“ Je tedy možný už ve světle rozumu dojít k logickýmu závěru, že tady je Někdo dobrej, kdo nás má rád.

Každý rok jsme měli skupinku lidí, kteří se chystali na křest. Mám tak dlouhodobý vzorek, co lidi motivuje. Většinou řeknou: „Už delší dobu jsem něco vnímal, ale neměl to pojmenovaný. Nevěděl jsem, že je to Bůh. Až za určitou dobu se to najednou propojilo.”

V komentáři k Vašemu videu na YouTube píše jedna ze sledujících, že myslí a cítí, že říct, že je správné obětovat se pro druhého, je velmi zavádějící. Zmiňuje význam sebepřijetí a nastavení vlastních hranic. Žijeme v době, kdy problémů se sebepřijetím a sebehodnotou je asi víc než kdy jindy.

Odborníci říkají: „Musíš se přijmout, věnovat sobě, musíš ten seberozvoj, musíš tu sebelásku.“ Má to ale jeden háček. Nesmíme mít dostředivý vnímání života. Dívat se tak, že kritériem dobra je mé dobro. Existuje jakési objektivní dobro, které přesahuje mé subjektivní dobro.

Sobectví a láska jsou protipóly. Dneska bohužel nejeden člověk nastoupí špatnou seberealizační cestu a upřednostní své hodnoty a dobro před objektivním dobrem. Tím se stává sobcem. Druhej extrém je, že by se člověk musel všeho vzdát a obětovat se. Ale pak je ještě jiná cesta. Cesta zralosti, kdy řeknu: „Je sice hezký, že potřebuju tohle, ale támhle se někdo má daleko hůř než já, támhle trpěj a támhle mají hlad“. A tak vlastně nežiji proto, abych se udělal šťastným. Říkám si: „Smysl mýho já není v tom se mít dobře, ale být k užitku.“

Jaký je Váš pohled na liberální trendy v současné církvi?

Jedno z napětí od nepaměti je vztah obsahu a formy. Lidstvo vždycky hledá formu, jak realizovat to, o co vlastně jde. Konzervativci říkají: „Přece nejsem chytřejší než desítky generací přede mnou, ta moudrost věků je vycentrovaná, ustálená. Oni už přišli na to, jak se sebou zacházet, a já se z toho musím poučit a předat to další generaci.“ Často se ale stává, že z tohoto jinak pravdivého směru vyvane duch a s ním vše podstatné. Pán Ježíš pranýřoval tehdejší konzervativce, zákoníky a farizeje proto, že pro zákony zapomínají na lásku.

Liberální proudy to mají naopak, říkají: „Já to tak cítím, já jsem teď objevil lepší způsob, udělám všechno jinak, protože jsem chytřejší. To starý je návrat do středověku, my teďka už víme, že je to vlastně jinak.“ Jinou formou chtějí dosáhnout hlubšího obsahu a většinou nadělají paseku. Zpochybní třeba i slova Pána Ježíše, čímž úplně ztrácí impuls Božího zákona. Nebojím se ale o svět ani o církev, protože vím, že, Bůh do nás vložil větší vitalitu, než si myslíme. Když to ztratí ten tep Boží, časem se to rozpadne. Takže nemám potřebu bojovat nebo nějak se vymezovat k liberálním tendencím, ač rozhodně nejsem jejich příznivec.

Rozhodně si myslím, že to je lichá cesta. Člověk musí moudře vybírat to stabilnější a umět to aplikovat do života v moderní době. Musí mít respekt a pokoru před dějinama. Nemyslet si, že dneska už jsme přišli na to, že je lepší dělat to jinak.

Co si nejvíc přejete k letošním Vánocům?

Nejsem teď v pastorační komunitě, takže po mnoha letech pro mě vánoční svátky nebudou představovat velké vypětí. Rýsuje se tedy šance, že bych je mohl prožít takový vnitřně klidnějším způsobem, a na to se těším. Chci bejt víc Marií než Martou. Více si užít Pána Ježíše, který se nám narodil, než kolem příprav neustále poskakovat a tancovat.

Lucie Drápalová

■ ■ ■

■ ■ ■ PRO DĚTI

Milé děti,

pomalu končí rok 2026, který papež Lev XIV. vyhlásil Rokem svatého Františka. A tak mám na jeho závěr pro Vás ještě jedno povídání.

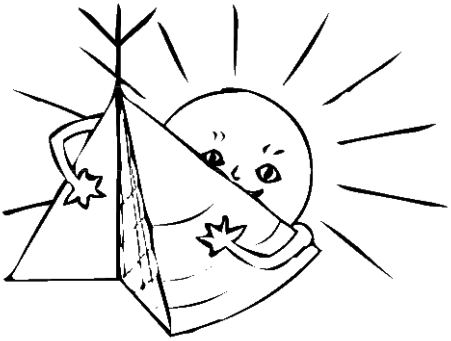

Znáte příběh o prvním živém betlému?

V roce 1223 František dva týdny před Vánoci dostal nápad, jak zvláštním způsobem oslavit narození Pána Ježíše. Chystané překvapení si ale nejdřív nechal schválit papežem Honoriem III.

František totiž chtěl lidem názorně ukázat chudobu, do které se Boží Syn narodil. A tak se v jeskyni v lese u městečka Greccio ve střední Itálii měl odehrát příběh o narození malého Ježíše, jak o něm píše evangelista svatý Lukáš (Lk 2, 1–20). Na pomoc si František pozval svého věrného bratra Jana: „Jane, jestli chceš s námi letos oslavit Vánoce na památku narození Krista Pána podobně jako v Betlémě, pospěš si. Pečlivě prosím zařiď, co ti řeknu. Chci na vlastní oči vidět nouzi, kterou Pán Ježíš už jako maličké miminko musel snášet. Položený na seně v jeslích, u nich vůl a osel.“

Jan se pustil do příprav. Konečně je tady den, kdy dlouho očekávaná slavnost může začít. V jeskyni na slámě jsou připravené jesličky se senem, nechybí oslík ani volek.

Na nebi září hvězdy. Z chudých chaloupek vybíhají děti s lucerničkami, přicházejí mladí i staří. Rozpačitě nakukují dovnitř. Tady se má narodit Král? U jesliček František zpívá evangelium o zrození Božího Syna. Jeho libozvučný hlas v lidech probouzí nejen soucit, ale i vděčnost, chválu a lásku k malému chudičkému Králi. Radostné Gloria a zpěv prvních koled zní po celém kraji. Jásají nejen lidé a andělé, ale i celé nebe, jako tehdy v Betlémě. Po mši svaté se všichni pomalu rozcházejí do svých domovů. Zažili radost jako kdysi pastýři. Když usínají, srdíčka jim přetékají Láskou.

Na místě, kde byly tenkrát jesličky, postavili chrám. Pán Ježíš sem od té doby přichází při každé mši svaté. A jesličky? Ty si lidé začali hned stavět snad po celém světě. Chtějí také zakusit příběh o Boží Lásce, která k nám na zem přišla chudá, abychom my z její chudoby zbohatli.

František to vymyslel, že? Úplně jednoduše a lidé hned pochopili.

Zkuste si letos před Vánoci podobný betlém doma postavit: „Pane Ježíši, čím tě můžu potěšit? Třeba víc dárků připravit pro druhé, než si je přát jen pro sebe?“ Poprosme našeho chudého bratra Františka, určitě nám s radostí poradí i pomůže.

Bratři františkáni, následovníci svatého Františka, mají pro Vás omalovánku vitráže. Třeba ji využijete jako námět pro dárek. Je ke stažení zde:

https://www.ofm.cz/2015/12/13/vanocni-obrazek-k-omalovani-pro-deti/

Milé děti, přeji Vám i všem u Vás doma hodně radosti z narozeného Spasitele.

Lída

P.S.: A nám dospělým doporučuji následující text, který najdete na:
https://www.ofm.cz/2010/03/16/2-zivotopis-podle-celana/

CO SE CHYSTÁ PRO DĚTI

Mikulášská nadílka

V sobotu **5. prosince** od 17 hodin ve farním sále. Jako každý rok na začátku prosince se na Vás těší Mikuláš s anděly a čertem. Společně si zazpíváme, pomodlíme se a měly by být snad i nějaké dárky. Děti, připravte si pro Mikuláše nějakou pěknou písničku nebo básničku. Před začátkem mohou rodiče odevzdat balíčky označené jménem dítěte do košů dole v suterénu.

Předvánoční zpověď dětí

Přednostně **v pondělí 15., úterý 16. a ve středu 17. prosince** od 17 hodin hned po náboženství.

Schola

Schola zpívající převážně na nedělních mších od 9 hodin zve všechny malé i velké muzikanty a zpěváky. Zkoušíme obvykle v neděli od 10 hodin a po předchozí dohodě i jindy. Zájemci, hlaste se u paní varhanice Pavly Jůzové nebo v sakristii.

PRÁZDNINOVÉ AKCE PRO DĚTI

Jarní prázdniny v Rokytnici nad Jizerou

Jarní prázdniny proběhnou v termínu **od 1. 3. do 6. 3. 2027**, cena 4 200 Kč. Pojedeme již tradičně na faru do Rokytnice nad Jizerou. Na všechny se těší Anička a ostatní vedoucí.

PROGRAM BOHOSLUŽEB O VÁNOCÍCH 2026

Čtvrtek	24. 12.	Štědrý den	16.00 (zvláště pro rodiče s dětmi) 24.00 (půlnoční)
Pátek	25. 12.	Narození Páně	7.00, 9.00, 10.30, 18.00
Sobota	26. 12.	Svatého Štěpána	9.00, 18.00
Neděle	27. 12.	Svaté rodiny	7.00, 9.00, 10.30, 18.00 s obnovou manželského slibu
Čtvrtek	31. 12.	Závěr občanského roku	17.00
Pátek	1. 1.	Matky Boží Panny Marie	7.00, 9.00, 10.30, 18.00

Kostel bude i během Vánočních svátků otevřený denně od 14.00 do 18.00 pro soukromou modlitbu.

Možnost svátosti smíření před Vánocemi

Pátek	18. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00
Sobota	19. 12.	10.00 – 12.00	14.00 – 18.00

Po domluvě je možný i jiný čas. Je velmi dobré využít příležitosti ke svátosti smíření půlhodinu přede mší svatou během celé adventní doby. Rádi také navštívíme Vaše nemocné a seniory u Vás doma.

PROGRAM FARNOSTI NA ŠKOLNÍ ROK 2026/2027

Bohoslužby v našem kostele	pondělí–pátek	18.00
	sobota	7.00, 18.00
	neděle	7.00, 9.00, 10.30*, 18.00
Příležitost ke svátosti smíření, osobní rozhovor s knězem	půl hodiny přede mší sv. nebo dle domluvy	
Návštěva nemocných	dle domluvy s knězem	
Živý růženec	první pondělí v měsíci po mši sv.	
Adorace	každý pátek po mši svaté	
	třetí pátek v měsíci se zpěvy z Taizé	
Výuka náboženství	předškolní děti	pondělí 16.00
	1. – 2. třída	pondělí 16.00
	2. – 3. třída	úterý 16.15
	4. – 5. třída	středa 15.30
	6. – 9. třída	čtvrtek 16.00
Příprava dospělých na křest	v pondělí po mši sv.	
Příprava dětí ke svatému přijímání	Kromě výuky náboženství začne kurz od jara v pátek odpoledne spolu s rodiči.	
Příprava na svátost manželství	dle domluvy s knězem; je nutné včas dojednat	
Křest dětí – příprava rodičů	příprava a termín dle domluvy s knězem	
Farní knihovna půjčuje	1. středa v měsíci	16.45 – 17.45
	neděle	10.00 – 11.30
	1. neděle v měsíci	8.00 – 11.30 v kavárně
Skupina ΚΑΛΟΚΑΖΗΑΤΙΑ	zkoušky v neděli od 9.00	
Dětská schola (Malá Kalča)	zkoušky po domluvě s vedoucí skupinky	
Chrámový sbor Cantus amici	zkoušky v pondělí od 19.30	
Setkání seniorů	každé druhé úterý v měsíci od 10.00	
Vycházky seniorů	4. úterý v měsíci dle dohody	
Farní kavárna	neděle 8.00 – 12.00	
Úklid kostela	pondělí od 12.00	

Srdečně zveme další farníky k zapojení se do farního života. Zvláště uvítáme všechny, kdo by byli ochotni nabídnout pomocnou ruku – v knihovně, ve schole, ve farní kavárně, při úklidu kostela.

*Nedělní mše svatá pro děti v 10.30 se nekoná v době letních prázdnin.

Vánoční modlitba sv. otce Pia

Ó nejsvětější Duchu, pohni mé srdce, aby mohlo chválit i milovat. Obdař světlem můj rozum, aby mohl rozjímat o jemnostech velkého tajemství lásky Boha, který se stal dítětem, rozpal oheň mojí vůle, abych jím mohl zahřát toho, který se třese zimou na seně.

Maria, Matko moje, uveď mě do betlémské jeskyně a dej, abych se ponořil do rozjímání nad velkou a vznešenou událostí, která se stala v mlčení té nejdelší a nejkrásnější noci, jakou kdy svět spatřil.

Kolikrát jsem toho, který klepal na moje dveře, aby se ve mně mohl ujmout vlády jako král lásky, odhodil a podlehl nejnižším slabostem! Ó jak velice se za to hanbím!

Ježíši, vždy bohatý na milosrdenství! Odpusť mi!
Přijď, aby ses znovu narodil v mé duši a zůstal v ní navždy.
Naplň nejvroucnější láskou mé vychladlé srdce.
Zapal ve mně onen oheň, který jsi přinesl na zemi, když jsi na ni přišel, abych jím spálený obětoval sebe na oltáři Tvé lásky jako oběť lásky, abys mohl kralovat v mém srdci a v srdcích všech, aby ve všem a přes všechno mohla znít jediná píseň chvály, požehnání a díků tobě pro lásku, kterou jsi zjevil v tajemství své dobrotivosti!

Vydává farnost u kostela Neposkvrněného početí Panny Marie
Praha – Strašnice
Ke Strašnické 1000/10, 100 00 Praha 10
tel.: 274 782 480 e-mail: farnost@farnoststrasnice.cz
www.farnoststrasnice.cz zpravodaj@farnoststrasnice.cz